

Biblioteka
SVILA I SATEN

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Sylvia Day
"One With You"

Copyright © 2016 By Sylvia Day, LLC.
CROSSFIRE® is a registered trade mark of Sylvia Day, LLC
Copyright © 2016 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-459-8

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2016.

Njujork tajmsov bestseler autor #1

SILVIJA DEJ

Jedno s tobom

serijal Krosfajer®

Peti deo

Prevod sa engleskog
Marija Pavićević

**Čarobna
knjiga**

*Ovu knjigu posvećujem Hilari Sers,
koja se uplela u Krosfajer sa mnom
od prve reči do poslednje.*

h¹

NJUJORK JE GRAD koji nikad ne spava; čak nikad ne utone ni u dremež. Moj stan na Gornjem Vest sajdu ima zvučnu izolaciju kakva se može naći u stambenom prostoru vrednom više miliona dolara, ali buka grada ipak je prodirala unutra – jednolično mumlanje guma po odavno izlizanom asfaltu, škripa izandalih kočnica i neprestano trubljenje sirena taksi vozila dopirali su do mojih ušiju.

Kad sam iz kafića na uglu izašla u večitu gužvu Brodveja, preplavio me je talas gradske vreve. Kako li sam živela bez kakofonije Menhetna?

Kako li sam i mogla živeti bez *njega*?

Gidiona Krosa.

Obuhvatila sam mu bradu šakama i osetila kako se udobno smestio u moj dodir. To ispoljavanje ranjivosti i privrženosti proželo me je do kostiju. Samo nekoliko sati pre toga, mislila sam da se nikada neće promeniti i da ću stalno morati da pravim kompromise ne bih li do kraja ostala s njim. Sada sam stajala licem u lice s njegovom hrabrošću, ali posumnjala sam u svoju.

Možda sam od njega tražila više nego od sebe? Stidela sam se pomisli da sam njega prisilila da se menja u skladu s mojim potrebama, a da se pritom ja nimalo nisam promenila, tvrdoglavo se držeći svoje strane.

Stajao je preda mnom, onako visok i snažan, u farmerkama i majici kratkih rukava i s kačketom navučenim na oči. Tako odevenog ga skoro niko ne bi prepoznao niti bi pretpostavio da

je to onaj svetski poznat mogul, ali on je, uprkos tome, zbog urođene privlačnosti mamio poglede prolaznika. Krajičkom oka sam primećivala kako ga ljudi s kojima se mimoilazi posmatraju, a onda sam ga i sama odmerila.

Bilo da se odenuo neobavezno ili nosio trodelno odelo krojeno po meri, što je više voleo, njegova vitka, mišićava pojava nije mogla proći neopaženo. Zbog stava i autoriteta koji je nametao besprekornom samokontrolom nije mogao da se ne izdvoji iz mase.

Njujork guta sve što u njega uđe, a Gidion je taj grad držao na pozlaćenom povocu.

Upravo taj čovek pripada samo meni. Uprkos tome što je nosio moj prsten na ruci, ponekad jednostavno nisam verovala da je to istina.

Nikada on neće biti običan muškarac. On je oličenje divlje prirode zaogrnutе elegancijom i savršenstva protkanog manama. Oko njega se okretao čitav moj svet i svet *uopšte*.

Ipak, upravo je pokazao da se može saviti prema meni do tačke pucanja. Zato sam ponovo odlučila da mu dokazem da sam vredna bola koji sam mu nanela.

Oko nas, duž Brodveja, radnje su se ponovo otvarale. Saobraćaj je postajao sve gušći; crni automobili i žuti taksiji mahnito su poskakivali po neravnom asfaltu. Stanari okolnih zgrada polako su ispunjavali pločnike, neki da bi izveli pse u šetnju, neki da bi istrčali koji krug u Central parku, ali svi su se trudili da iskoriste ono malo vremena pre nego što ih radni dan uništi.

Mercedes se zaustavio pored ivičnjaka preda mnom, a za volanom se ukazala krupna muška prilika u senci. Raul. Angus je parkirao *bentli* iza njega. Prevoz za mene i Gidiona ka našim odvojenim domovima. Kakav je to brak?

Činjenica je da je naš brak *takav* iako ni on ni ja nismo želeli da bude tako. Morala sam da povučem crtu kad je Gidion premestio mog šefa iz reklamne agencije u kojoj sam radila u drugu firmu.

Razumela sam želju svog muža da se zaposlim u „Kros industrizu“, ali to što je nastojao da me prisili da što pre odlučim time što je preduzimao korake ne pitajući me... Nisam mogla to da dozvolim, ne čoveku kakav je Gidion. Ili ćemo biti zajedno – i odlučivati *zajedno* – ili ćemo se toliko udaljiti da će to ugroziti naš odnos.

Okrenula sam se i pogledala njegovo zanosno lice. Na njemu je bilo kajanja, ali i olakšanja. I ljubavi. Neizmerne ljubavi.

Oduzimalo mi je dah to koliko je zgodan i lep. Oči su mu plave kao Karipsko more, a crna, gusta i sjajna kosa seže mu do okovratnika. Sama božanska ruka je izvajala svaku površ i svaki prevoj na njegovom licu do savršenstva koje me je opijalo toliko da nisam mogla da razmišljam. Očarao me je svojom pojavom čim sam ga ugledala, zbog čega su moje sinapse i sada s vremena na vreme otkazivale. Bila sam prosto opčinjena njime.

Međutim, duboko u njegovom biću, ispod neiscrpane energije i nezaustavljive snage, britkog uma i nemilosrdnosti, krije se srce koje ume da bude veoma nežno...

„Hvala ti.“ Okrznula sam mu tamnu isturenu arkadu prstima, od čega su brideli kao i uvek kad bih dodirnula njegovu kožu. „Hvala ti što si me pozvao. Što si mi ispričao svoj san. Što si se našao sa mnom.“

„S tobom bih se našao bilo gde i bilo kad.“ Te reči su odzvanjale dubokom strašću, opsednutošću.

Svi imaju svoje demone. Gidionovi su, dok je budan, bili zatočeni u kavezu njegove čelične volje. Međutim, u snovima bi ga mučili svirepo i bez milosti, ali on o tim košmarima nikako nije hteo da govori. Imamo mnogo zajedničkog, ali zlostavljanje u detinjstvu nas je i zbližavalo i udaljavalo. Zbog toga sam se još srčanije borila za Gidiona i ono što postoji između nas. Oni koji su nas zlostavljali već su nam mnogo oduzeli.

„Evo... Ti si jedina sila na zemlji koja me štiti.“

„Hvala ti i na tome“, promrmljala sam, a nešto me je steglo u grudima. To što smo donedavno bili razdvojeni bilo je brutalno za oboje. „Znam da ti nije bilo lako da mi daš prostora, ali to nam je trebalo. I znam da sam došla do granice...“

„I prešla si je.“

Usne su mi se izvile od oštrog ujeda njegovih reči. Gidion nije navikao da mu se uskraćuje ono što želi. Međutim, koliko god da mu je bilo mrsko što nije smeo da me viđa, sada smo bili zajedno zato što je on zbog te razdvojenosti napredovao. „Znam. A ti si mi to dozvolio zato što me voliš.“

„To je više od ljubavi.“ Šakama mi je obuhvatio zglavke, stežući ih autoritativno, od čega mu se sve u meni predalo.

Klimnula sam, više se ne bojeći da priznam da smo toliko potrebni jedno drugom da bi mnogi ljudi to smatrali nezdravim. Eto, takvi smo mi. Takav je naš odnos. I veoma mi je dragocen.

„Odvešćemo se zajedno do doktora Piteraena.“ Izgovorio je to kao zapovest koja se ne sme dovesti u pitanje, ali njegove oči su potražile moje kao da je to bilo pitanje.

„Voliš da se ponašaš kao šef“, zadirivala sam ga, želeći da se rastanemo u dobrom raspoloženju. I s mnogo nade. Imali smo zakazanu terapiju kod doktora Lajla Piteraena za samo nekoliko sati i trenutak nije mogao biti bolje odabran. Zašli smo za ugao. Dobro bi nam došlo malo pomoći da uvidimo kakve korake sada treba da preduzmemo.

Obgrlio me je oko struka. „Ti to voliš.“

Posegla sam za rubom njegove košulje i uhvatila ga za džemper stegavši pesnice. „Volim tebe.“

„Evo.“ Osetila sam vrelinu njegovog isprekidanog daha na vratu. Menhetn nas je okruživao, ali nije nam se mogao nametnuti. Dok smo zajedno, sve ostalo je nevažno.

Potmulo zavijanje gladi je iščezlo. Žudela sam i čeznula za njim, drhteći od užitka kad se, posle toliko vremena, ponovo priljubio

uz mene. Duboko sam udisala miris njegovog tela dok su mi se prsti usecali u zategnute mišiće njegovih leđa. Strast koja me je obuzela omamljivala me je. Bila sam navučena na njega – postala sam zavisnik dušom, srcem i telom – a danima nisam uzela svoju dozu, što me je toliko izbacilo iz ravnoteže da nisam bila sposobna da normalno funkcionišem; kao da sam bila u groznici.

Obgrlio me je sa svih strana, jer je njegovo telo mnogo krupnije i teže od mog. U njegovom zagrljaju sam se osećala sigurno, zaštićeno i brižljivo čuvano. Dok me je grlio, ništa me nije moglo dotaći niti mi naškoditi. Želela sam da se i on tako oseća dok je sa mnom. Stavila sam mu do znanja da sme da spusti gard i predahne, kao i to da nas mogu oboje zaštititi.

Moram da budem jača. Pametnija. Opasnija. Imali smo neprijatelje, a Gidion se borio protiv njih sasvim sam. Bilo mu je urođeno da se postavi zaštitnički i toj njegovoj osobini sam se zaista divila. Međutim, moraću da pokažem ljudima kako umem da budem nemilosrdan protivnik kao i moj suprug.

Što je još važnije, moraću to da dokažem prvenstveno Gidionu.

Naslonivši se na njega, upijala sam toplotu njegovog tela. Njegovu ljubav. „Vidimo se u pet, šampione.“

„Ni minut kasnije“, osorno je naredio.

Nasmejala sam se iako mi baš nije bilo do toga, većito zaslepljena njegovim muževnim crtama lica. „A šta će biti ako zakasnim?“

Zavalivši se, pogledao me je tako da su mi se prsti na nogama zgrčili. „Doći ću po tebe, a onda si gotova.“

h

Trebalo je da u očuhov penthaus uđem na prstima i zadržavajući dah budući da je u to doba – malo posle šest ujutro – vrlo lako mogao da me uhvati kako se krišom vraćam iz grada. Ne, ja sam koračala odlučno, obuzeta mislima o promenama koje je trebalo da sprovedem.

Imala sam vremena da se istuširam – doduše, nešto malo – ali ipak sam odlučila da to ne učinim. Gidion me dugo nije dodirivao. Prošlo je mnogo vremena otkako sam poslednji put osetila njegove ruke na sebi, njegovo telo u svom. Nisam želela da sperem sećanje na njegov dodir sa sebe. Sam taj osećaj daće mi snage da uradim ono što moram.

Ugaona stona lampa se odjednom uključila. „Evo.“

Poskočila sam. „Zaboga!“

Okrenuvši se, opazila sam da majka sedi na divanu u dnevnoj sobi.

„Nasmrt si me prepala!“, napala sam je, trljajući rukom grudi jer mi je srce lupalo kao ludo.

Ustala je, pri čemu joj se satenski ogrtač boje slonovače koji je sezao do poda presijavao oko zategnutih, blago preplanulih nogu. Ja sam joj kći jedinica, ali ona izgleda kao da mi je sestra. Monika Tramil Barker Mičel Stanton je opsednuta izgledom. Ona je školski primer supruge kao statusnog simbola; njena mladolikost i lepota su njeni aduti.

„Pre nego što počneš“, preduhitrila sam je, „znam, moramo da porazgovaramo o venčanju. Ali ja stvarno moram da se spremim za posao i spakujem stvari da bih mogla da stignem kući večeras...“

„Da li ga ti to varaš?“

Njeno kratko ali direktno pitanje zateklo me je više nego zaseda. „*Molim?* Ne!“

Odahnula je, a njena napetost je vidno iščezla jer su joj se ramena opustila. „Hvala bogu. Hoćeš li mi reći šta se događa, dođavola? Jesi li se gadno posvađala s Gidionom?“

Gadno. Neko vreme sam strepela da je stavio tačku na sve zbog odluka koje je doneo. „Pomirili smo se, mama. Bila je to samo mala prepreka na putu.“

„Mala prepreka zbog koje ga izbegavaš *danima*? Ne rešavaju se problemi tako, Evo.“

„Duga je to priča.“

Skrstila je ruke. „Imam ja vremena.“

„Ali ja nemam. Moram da se spremim za posao.“

Po izrazu lica joj se videlo da su je moje reči povredile. Istog trena sam se pokajala što sam to rekla.

Nekad sam želela da, kad odrastem, postanem kao majka. Satima bih se kindurila oblačeći njenu odeću, posrtala nabadajući unaokolo u njenim štiklama, mazala lice skupim kremama i drugim kozmetičkim preparatima. Pokušavala sam da oponašam njen govor pun uzdaha i senzualnost u gestikulaciji, jer je moja majka najprivlačnija i najsavršenija žena na svetu. A i način na koji se ophodila prema muškarcima, to kako su je gledali i obasipali je poklonima... Takvu čarobnu moć sam i ja želela da imam.

Sad kad sam sazrela, bila sam ista ona ako se izuzme to što nemamo istu frizuru i boju očiju. Međutim, tako je bilo samo spolja. Kao žene smo se potpuno razlikovale, a upravo time sam, nažalost, i počela da se dičim. Prestala sam da joj se obraćam za savete za bilo šta što se ne tiče odeće ili uređenja prostora.

To će se promeniti. Odmah.

Isprobala sam razne taktike da bih očuvala odnos s Gidionom, ali nisam pitala za savet jedinu blisku osobu koja je znala kako je to biti u braku sa uglednim i moćnim muškarcima.

„Mama, treba mi tvoj savet.“

Moje reči su ostale da lebde u vazduhu, a onda sam opazila da su se majci oči raširile od iznenađenja. Trenutak kasnije se skoro skljkala na sofu, kao da su je noge izdale. Njena zgranutost je za mene bila težak udarac, jer sam na osnovu toga shvatila da sam je sasvim isključila iz svega.

Duša me je bolela kad sam sela na kauč prekoputa nje. Naučila sam da strogo vodim računa o tome šta smem da joj kažem, dajući sve od sebe da joj ne odam nešto zbog čega ćemo početi da se raspravljamo, što me je dovodilo do ludila.

Nije uvek bilo tako. Moj polubrat Nejtan mi je oduzeo taj topao, prisan odnos s majkom, kao što mi je oduzeo i nevinost. Kad je majka saznala da me je zlostavljao, promenila se i postavila se previše zaštitnički prema meni, toliko da me je uhodila i gušila. Ni za šta u životu nije brinula osim za mene. Zbog mene je bila napeta ponekad do granice s hysterijom i stalno mi se mešala u život. Godinama sam primoravala sebe da zaobilazim istinu i krijem tajne od ljudi koje volim da bih imala svoj mir i da oni ne bi brinuli.

„Ne znam kako da postanem dobra supruga Gidionu“, priznala sam joj.

Zabacila je ramena i po njenom stavu se videlo da se prenerazila. „Da nema *on* ljubavnicu?“

„Nema!“ Nevoljko sam se osmehnula. „Ne varamo jedno drugo. Ne bismo to učinili jedno drugom. Ne bismo mogli. Ne brini za to.“

Morala sam da se zapitam nije li to što je nedavno bila neverna mom ocu pravi razlog njene zabrinutosti. Možda ju je pekla savest? Da li je dovela u pitanje ono što ima sa Stantonom? Nisam znala šta da mislim o tome. Neizmerno volim tatu, ali smatram da je moj očuh idealan čovek za moju majku, upravo onakav muž kakav njoj treba.

„Evo...“

„Gidion i ja smo se tajno venčali pre nekoliko nedelja.“ Gospode, koliko mi je laknulo kad sam joj to konačno rekla.

Zapiljila se u mene i počela da trepće. „Molim?“

„Tati još nisam rekla“, nastavila sam, „ali danas ću ga pozvati da mu kažem.“

Oči su joj zasjale od suza koje su navirale. „*Zašto?* Pobogu, Evo... Kako smo se toliko udaljile?“

„Nemoj da plačeš.“ Ustala sam i sela do nje. Uхватила sam je za ruke, ali ona me je zgrabila u čvrst zagrljaj.

Udahnula sam dobro poznat majčin miris i osetila spokoj koji se može pronaći samo u majčinom zagrljaju. Bar na nekoliko trenutaka. „Nije to bilo planirano, mama. Otišli smo na vikend i

Gidion me je pitao da li bih to želela, a onda je sve organizovao... Spontano smo to odlučili. Poneo nas je trenutak.“

Odmakla se, pa sam videla da joj je lice mokro od suza, ali i da joj oči plamte. „Oženio se tobom bez predbračnog ugovora?“

Nasmejala sam se tome. Morala sam. Nisam ni sumnjala da će me majka ispitivati o finansijskim pojedinostima. Novac je odavno njena pokretačka snaga. „Postoji predbračni ugovor.“

„Evo Loren! Jesi li dala nekome da ga pažljivo razmotri? Ili je i do toga došlo spontano?“

„Pažljivo sam ga pročitala.“

„Ti nisi advokat! Zaboga, Evo... Celog života sam te učila da otvoriš četvore oči!“

„I dete od šest godina bi razumelo one uslove“, odvrtila sam, razbesnevi se zbog suštinskog problema sopstvenog braka: u naš odnos se mešalo previše ljudi, koji su nam samo smetali, tako da nismo imali vremena da se usredsredimo na stvari kojima je zapravo trebalo da se pozabavimo. „Ne brini za predbračni ugovor.“

„Trebalo je da ga daš Ričardu da pogleda. Ne znam zašto to nisi učinila. Postupila si zaista neodgovorno. Zaista ne vidim zašto...“

„Pregledao sam ga, Monika.“

Obe nas je prenuo glas mog očuha. Stanton je ušao u sobu već spreman za radni dan. Izgledao je elegantno i upečatljivo u tamnoplavom odelu i sa žutom kravatom. Zamišljala sam da će Gidion biti kao moj očuh kad bude zašao u te godine: u dobroj formi, otmen i ugledan, pravi alfa mužjak.

„Stvarno?“, otelo mi se od iznenađenja.

„Kros mi ga je poslao pre nekoliko nedelja.“ Stanton je prišao majci i uzeo je za ruku. „Bolje uslove nisam ni morao da tražim.“

„Uvek postoje bolji uslovi, Ričarde!“, odvrtila je moja majka oštro.

„Navedene su nagrade za životne prekretnice kao što su godišnjice i rođenje dece, a Eva neće morati da razmišlja ni o

kakvim kaznenim odredbama osim o bračnom savetovanju. U slučaju razvoda, raspodela dobara bila bi više nego pravedna. Došao sam u iskušenje da ga pitam da li su njegovi advokati pregledali taj ugovor. Pretpostavljam da su se srčano zalagali da ga odvrte od takvih uslova.“

Na trenutak se smirila jer su joj njegove reči polako doprle do svesti, a onda je ponovo skočila, narogušivši se. „A ti si znao da su se tajno venčali? Znao si, a nisi hteo da mi kažeš?“

„Naravno da nisam znao.“ Stegao ju je u zagrljaj, tiho joj šapućući kao da se obraća detetu. „Sigurno je razmišljao unapred. Znaš da je za takve stvari obično potrebno nekoliko meseci ugovaranja. U ovom slučaju, doduše, uslovi nisu mogli biti bolji.“

Ustala sam. Sad sam već morala da požurim da bih stigla na posao na vreme. Baš tog dana nikako nisam želela da zakasnim.

„Kuda ćeš?“ Majka se odvojila od Stantonona. „Još nismo završile razgovor. Ne možeš tek tako da baciš ovakvu bombu i odeš!“

Okrenula sam se prema njoj, ali koračala sam unazad. „Stvarno moram da se spremam, zakasniću. Hajde da sutra odemo na ručak i nastavimo razgovor, važi?“

„Ne možeš tako...“

Prekinula sam je. „Korin Giru.“

Majka me je posmatrala razrogačenih očiju, a zatim je skupila trepavice. Jedno ime. Nisam morala da kažem ništa više.

Gidionova bivša je bila problem koji ne traži objašnjenje.

h

Malo je ljudi koji bi došli na Menhetn a da odmah ne prepoznaju panoramu. Obrisi grada ovekovečen je u bezbroj filmova i televizijskih emisija, i tako širi ljubav prema Njujorku od njegovih stanovnika na čitav svet.

Ni ja nisam bila izuzetak.

Obožavala sam eleganciju u stilu art dekoa Krajslerove zgrade. Tačno sam mogla da odredim gde sam u odnosu na Empajer stejt bilding. Bila sam zadivljena vrtoglavom visinom Svetskog trgovinskog centra jedan, koji je gospodario gradom. Međutim, zgrada *Krosfajer* je priča za sebe. To sam mislila mnogo pre nego što sam se zaljubila u čoveka iz čije vizije je i ponikla.

Dok je Raul parkirao *mercedes* na pločnik, oduševljeno sam posmatrala osobena safirnoplava stakla zgrade „Kros industriza“ u obliku obeliska. Zabacila sam glavu da bih je obuhvatila do svetlucavog vrha, koji je obasjavalo sunce. Pešaci su užurbano prolazili pored mene, a po trotoarima su tekle reke muškaraca i žena koji su hitali na posao sa akten-tašnama i torbama s ličnim stvarima u jednoj ruci i kafom koja se pušila u drugoj.

Osetila sam Gidiona pre nego što sam ga ugledala jer mi je čitavo telo zabrujalo od budnosti kad je izašao iz *bentlija*, koji se parkirao iza *mercedesa*. Vazduh oko mene je odjednom zapucketao od naelektrisanja, od nekog naboja koji je uvek nagoveštavao da se sprema ne vreme.

Ja sam bila među ono malo ljudi koji znaju da nemir koji vlada Gidionovom izmučenom dušom osnažuje oluju.

Okrenula sam se prema njemu i osmehnula mu se. Nije bila slučajnost što smo stigli u isto vreme. Znala sam to pre nego što sam u njegovim očima videla da sam u pravu.

Nosio je tamnosivo odelo, belu košulju i srebrnastu kravatu s dijagonalnim prugicama. Zift-crni pramenovi kose sezali su mu do brade i okovratnika, poigravajući oko lica nekako raskalašno i seksi. I dalje me je gledao onako pohotno i divljački požudno, od čega mi je još od prvog puta svaki delić tela goreo, ali sada je bilo i nežnosti u onom svetlucavom plavetnilu, kao i otvorenosti, koja mi je značila mnogo više nego išta drugo što mi je mogao pružiti.

Koraknula sam k njemu dok mi je prilazio. „Dobro jutro, mračni i opasni.“

Usne su mu se izvile. To ga je zabavljalo, pa je njegov pogled zračio još jačom toplinom. „Dobro jutro, ženo moja.“

Posegla sam za njegovom rukom i osetila se spokojno kad ju je pronašao na pola puta i čvrsto je stegao. „Jutros sam rekla majci... da smo se venčali.“

Izvio je obrvu od iznenađenja, a onda mu se onaj poluosmeh pretvorio u izraz pobedničkog zadovoljstva. „Lepo.“

Smijući se tome što i ne krije koliko je posesivan, ćušnula sam ga laktom u rame. Uzmakao je brzinom munje i privukao me uza se, poljubivši me u ugaon usana razvučenih u osmeh.

Njegova radost je bila zarazna. Osetila sam kako cveta i u meni, osvetljujući sva mesta koja su proteklih nekoliko dana čamila u tami. „Tatu ću pozvati na prvoj pauzi. Treba i njemu da javim.“

Odmah se uozbiljio. „Zašto tek sad? Zašto mu još nisi rekla?“

Govorio je tiho, snizivši ton da ga niko ne bi čuo. Ljudi koji su radili u obližnjim zgradama i dalje su prolazili, ne obraćajući pažnju na nas. Ipak, osećala sam se previše izloženo među svima njima da bih mu odgovorila.

A onda... Onda se istina ukazala u svoj svojoj jednostavnosti. Mnogo stvari sam krila od ljudi koje volim. Sitnih stvari, krupnih stvari. Trudila sam se da održim status kvo, pri čemu sam se nadala promenama jer su mi bile potrebne.

„Plašila sam se“, rekla sam mu.

On mi je prišao još bliže i pogledao me pravo u oči. „A sad se ne plašiš.“

„Ne.“

„Večeras ćeš mi reći zašto.“

Klimnula sam. „Reći ću ti.“

Obuhvatio me je šakom oko potiljka, držeći me posesivno i nežno u isti mah. Lice mu je bilo bezizražajno, s njega se nije moglo ništa pročitati, ali oči... te plave, najplavlje oči... prosto su plamtele od osećanja. „Uspećemo, anđele.“

Ljubav je prostrujala kroz mene kao čaša dobrog vina. „Nego šta.“

h

Bilo mi je neobično da prođem kroz vrata „Voters Fild end Limena“ odbrojavajući dane kad ću moći da zatražim potvrdu da sam radila u prestižnoj reklamnoj agenciji. Megumi Kaba mi je mahnula sedeći za svojim stolom i lupnula se po slušalicama da mi pokaže da ima poziv i da ne može da priča. Odmahnula sam joj i odlučnim korakom krenula prema svom stolu. Čekalo me je mnogo posla jer je preda mnom bio nov početak.

Međutim, jedno po jedno. Prvo sam spustila tašnu i torbu u poslednju fioku, zatim sam se smestila u stolicu i pretražila veb-stranicu cvećare u kojoj sam obično kupovala. Znala sam šta želim. Dva tuceta belih ruža u tamnocrvenoj kristalnoj vazi.

Belo kao čistota. Kao prijateljstvo. Kao večna ljubav. Kao i boja zastave za predaju. Objavila sam rat Gidionu tražeći od njega da se razdvojimo na neko vreme i na kraju sam izvojevala pobeđu, ali u suštini nisam želela da ratujem protiv sopstvenog muža.

Nisam se ni potrudila da smislim neku zanimljivu poruku koja će ići uz cveće, kao što sam nekada činila. Samo sam pisala iz duše.

Ti si čista čarolija, gospodine Krose.

Mnogo te volim i čuvam kao najveću dragocenost.

Gospođa Kros

Na veb-sajtu su tražili da popunim porudžbinu dokraja. Kliknula sam da potvrđujem i na trenutak zamislila kako će Gidion reagovati kad primi moj poklon. Nadala sam se da ću jednog dana biti u prilici da ga posmatram dok prima cveće koje mu budem poslala. Da li će se osmehnuti kad mu ga njegov sekretar Skot unese u

kancelariju? Da li će prekinuti sastanak da bi pročitao moju poruku? Ili će sačekati neki od retkih perioda zatišja u svom većito ispunjenom rasporedu da bi je pogledao na miru?

Na usnama mi je zaigrao zagonetan osmeh dok sam razmatrala sve te mogućnosti. Volela sam da dajem Gidionu poklone.

A uskoro ću imati više vremena da ih biram.

h

„Daješ otkaz?“

Mark Geriti je u neverici čitao moju ostavku, a onda me je pogledao pravo u oči.

Od šefovog izraza lica, želudac mi se vezao u čvor. „Da. Žao mi je što je nisam ranije najavila.“

„Sutra ti je poslednji dan?“ Zavalió se u stolici. Oči su mu bile tople čokoladne nijanse i svetlije od kože, a u njima su se ogledali i iznenađenje i zatečenost. „Ali zašto, Evo?“

Uzdahnuvši, nagla sam se napred i oslonila laktove o kolena. Međutim, rešila sam da budem iskrena. „Znam da nije profesionalno što odlazim ovako naglo, ali... Moram da odredim šta su mi prioriteti, a sada... Prosto ne mogu da svu svoju pažnju posvetim poslu, Mark. Žao mi je.“

„Pa...“ Othuknuo je i provukao prste kroz tamne, guste kovrdže. „Dođavola... Šta da kažem?“

„Da mi opraštaš i da mi nećeš ovo uzeti za zlo.“ Kiselo sam se osmehnula. „Znam da mnogo tražim.“

I on se usiljeno osmehnulo. „Nije mi baš drago što ideš, Evo, znaš to i sama. Nisam siguran da sam dosad uspeo da pokažem koliko si se zalagala. Zbog tebe sam i ja radio bolje.“

„Hvala ti, Mark. Cenim to.“ Gospode, ispostavilo se da je ovo teže nego što sam pretpostavljala iako mi je bilo jasno da je tako najbolje, budući da drugačiju odluku nisam ni mogla doneti.

Pogled mi je odlutao sa zgodnog šefa na panoramu iza njega. Budući da je bio direktor prodaje i marketinga, imao je malu kancelariju, a pogled mu je bio zaklonjen zgradom preko puta, ali, bez obzira na uslove, ipak je to bilo njujorški koliko i Gidion Kros u svojoj prostranoj kancelariji na poslednjem spratu, daleko iznad nas.

Ta podela po spratovima je umnogome odražavala način na koji sam pokušavala da definišem svoju vezu s Gidionom. Zнала sam ko je on. Zнала sam i šta je: čovek koji je klasa za sebe. To sam i volela kod njega i nisam želela da se menja; samo sam htela da sama dostignem njegov nivo, sopstvenim zalaganjem i trudom. Ono što nisam uzela u obzir jeste to što sam ga, ne prihvatajući činjenicu da mi je naš brak promenio plan, vukla naniže, na svoj nivo.

Moje ime se neće pročitati po tome kako sam uspela da doguram do samog vrha u svojoj profesiji. U očima nekih ljudi zauvek ću biti ona koja se udala iz interesa. Jednostavno ću morati da se pomirim s tim.

„A kuda ćeš kad odeš odavde?“, upitao me je Mark.

„Iskreno... još razmišljam šta ću i kako ću. Samo znam da ne mogu da ostanem ovde.“

Moj brak bi pukao da je bio izložen malo većem pritisku, a ja sam, tražeći da se malo distanciram, samo doprinela tome da opasno sklizne ka ivici provalije. Postavila sam sebe iznad svega.

Duša Gidiona Krosa bila je velika i duboka kao okean, pa sam se bojala da ću se utopiti u njoj od trenutka kad sam ga prvi put ugledala. Toga više ne moram da se plašim. Više ne, jer sam shvatila da je moj najveći strah da ću ga izgubiti.

Dok sam nastojala da ostanem neutralna, gurali su me tamo-amo. Koliko god da sam ludela zbog toga, nisam uviđala da, ako želim da sve bude pod kontrolom, moram sama da se pobrinem za to.

„Da li je to zbog 'Lankorpovog' izveštaja?“, upitao je Mark.

„Donekle.“ Ispravila sam svoju usku suknju s tankim prugama, pokušavajući da tim pokretom otrese i većitu ozlojeđenost zbog toga što je Gidion zaposlio Marka. Vrhunac je nastupio kad se „Lankorp“ obratio firmi „Voters Field end Limen“ sa specijalnim zahtevom za Marka – a time i za mene – što je bio potez na koji je Gidion gledao s podozrenjem. Džefri Kros je Poncijevom prevarom¹ desetkovao bogatstvo porodice Landon, a Landon je, iako su i on i Gidion povratili ono što su njihovi očevi izgubili, i dalje bio željan osvete. „Uglavnom iz ličnih pobuda.“

Ispravivši se, oslonio se laktovima o sto i nagnuo se prema meni. „Nije to moja stvar i neću da čačkam po nečemu što me se ne tiče, ali znaj da smo ti Stiven, Šona i ja na raspolaganju ako ti išta zatreba. Stalo nam je do tebe.“

Od njegove iskrenosti i ozbiljnosti, navrle su mi suze i oči su počele da me peckaju. Njegov verenik Stiven Elison i Stivenova sestra Šona su mi prirasli za srce tokom tih meseci koje sam provela u Njujorku i postali deo novog kruga prijatelja koje sam pustila u svoj život. Bez obzira na sve, nisam želela da ih izgubim.

„Znam.“ Nasmejala sam se, obrvana tugom. „Ako mi zatrebate, obećavam, zvaću vas. Ipak, ovako je najbolje. Za sve nas.“

Mark se opustio i osmeh mu se vratio na lice. „Stiven će odlepiti. Možda bi trebalo da te nateram da mu ti to saopštiš.“

Pomisao na robusnog, druželjubivog preduzimača je odagnala svu tugu. Stiven će me izgrditi zbog toga što ostavljam njegovog dragog na cedilu, ali učiniće to dobronamerno. „Ma daj“, zadirkivala sam ga. „Nećeš valjda to da mi uradiš? Ionako mi je dovoljno teško.“

„Nemam ništa protiv toga da ti bude još teže.“

Nasmejala sam se. Ah, koliko će mi samo nedostajati Mark i taj posao. I previše.

¹ Vrsta piramidalne prevare kojom je Čarls Ponci dvadesetih godina dvadesetog veka prevario stotine ulagača obećavajući veoma visoke kamate na pozajmice. (Prim. prev.)

h

Kad mi je počela prva pauza, u Oušnsajdu u Kaliforniji je još bilo rano, pa nisam pozvala tatu, nego sam mu samo poslala poruku.

Javi mi se kad se probudiš, važi? Moram nešto da ti kažem. Budući da je Viktor Rejes policajac, ali i moj otac, i da samim tim stalno brine, dodala sam: *Nije se desilo ništa loše, samo neke novosti.*

Nisam ni stigla da spustim telefon na pult u trpezariji firme da bih uzela šolju kafe, a već je zazvonio. Lepo tatino lice se ukazalo na ekranu, a na fotografiji se videlo da ima sive oči, koje sam nasledila od njega.

Odjednom sam se unervozila kao nikad u životu. Kad sam se javila na telefon, ruke su mi drhtale. Mnogo sam volela svoje roditelje, ali uvek sam smatrala da je tata mnogo emotivniji od mame. Majka nikad ni sekund nije oklevala da istakne moje mane i da mi prebaci kako treba da se pozabavim njima, a otac nije ni uviđao da ih imam. Kad bih ga razočarala... ili povredila... Ah, bilo je isuviše bolno i pomišljati na to.

„Ćao, tata. Kako si?“

„Upravo to sam ja tebe hteo da pitam, dušo. Kod mene ti je sve po starom. Kako si mi ti? Šta je to bilo?“

Otišla sam do najbližeg stola i sela da bih se malo smirila. „Rekla sam ti da se nije desilo ništa loše, a ti i dalje brineš. Jesam li te probudila?“

„Moj posao je da brinem“, odgovorio je, a u njegovom dubokom glasu je bilo topline i radoznalosti. „Pripremao sam se malo za trčanje pre nego što odem na posao, tako da me nisi probudila. Reci mi šta to ima novo.“

„Ovaj...“ Gušeći se od suza, progutala sam ogromnu knedlu. „Čoveče, ovo je mnogo teže nego što sam mislila da će biti. Rekla sam Gidionu da brinem kako ću da kažem mami, da ćeš ti to dobro primiti, a sad, evo, pokušavam da...“

„Evo.“
 Duboko sam udahnula. „Gidion i ja smo se tajno venčali.“
 Na drugoj strani žice je zavladao sablasna tišina.
 „Tata?“
 „Kad?“ Nagla promuklost u njegovom glasu me je smrvila.
 „Pre oko dve nedelje.“
 „Pre nego što si došla kod mene?“
 Pročistila sam grlo. „Da.“
 Muk.

O bože. Stvarno sam okrutna. Pre samo nekoliko nedelja sam mu rekla da me je Nejtan zlostavljao i to ga je slomilo. A sad još ovo...

„Tata... nemoj to da mi radiš. Bili smo na tom ostrvu i bilo nam je mnogo lepo, divno. Hotel u kojem smo odseli organizuje venčanja kad god gosti požele, sve organizuju... kao u Las Vegasu. Imaju matičara koji radi po ceo dan i nekoga ko obavi papirologiju. Eto, bio je savršen trenutak. Savršena prilika.“ Glas me je izdao.
 „Tata... molim te, reci nešto.“

„Ne znam... Ne znam šta da kažem.“

Vrela suza mi se skotrljala niz obraz. Mama je zarad bogatstva žrtvovala ljubav, a Gidion je bio tipičan primer muškarca kakvog je majka izabrala umesto tate. Svesna sam da je zbog toga tata stekao predrasude, koje će morati da prevaziđe, ali sad se i ovo isprečilo između nas.

„Organizovaćemo mi pravo venčanje“, rekla sam mu. „Želimo da naši prijatelji i članovi porodice budu uz nas kad se budemo zaklinjali...“

„To sam i očekivao, Evo.“ Procedio je to kroz zube. „Dovraga! Osećam se kao da je Kros ukrao nešto od mene! Trebalo je da mu te predam pred oltarom, pripremao sam se za to, a on je samo pobegao i poveo te sa sobom? I još mi nisi rekla? Bila si ovde, u mojoj kući, i nisi mi ništa rekla? To me je povredilo, Evo. Povredila si me.“

Posle toga nije bilo načina da zaustavim suze. Tekle su mi niz lice u toplim potocima, zamaglivši mi vid i stežući mi grlo.

Trgla sam se kad su se vrata otvorila i kad je u trpezariju ušao Vil Grejndžer. „Verovatno je ovde“, rekao je moj kolega. „Eno je...“

Glas mu je zamro kad me je video uplakanu, a ona ozarenost njegovih očiju je odmah iščezla iza pravougaonih naočara.

Pojavila se nečija ruka u crnom rukavu i gurnula ga u stranu.

Gidion. Ugledala sam ga u dovratku; gledao je pravo u mene, a od tog njegovog pogleda ledila mi se krv u žilama. Odjednom mi je izgledao kao neki anđeo osвете, opasan i moćan u onom svom odelu dok mu je lice podsećalo na divnu masku.

Treptala sam dok je moj mozak pokušavao da obradi situaciju i otkrije kako i zašto se on tu našao. Pre nego što je stigao da dođe do ikakvog zaključka, Gidion se već stvorio pored mene i uzeo mi telefon iz ruke, pogledavši u ekran pre nego što ga je prislonio uz uho.

„Viktore.“ Izgovorio je to kao da upozorava mog oca. „Čini mi se da ste uznemirili Evu, pa ćete sada razgovarati sa mnom.“

Vil je izašao i zatvorio vrata za sobom.

Gidion me je, uprkos oštini svojih reči, dodirnuo jagodicama po obrazu s beskrajnom nežnošću. Netremice me je posmatrao, a ona plavet u njegovim očima poprimila je neku ledenu nijansu obojenu gnevom, od koje sam se stresla.

Čoveče, besan je *kao ris*. Kao i moj otac. Čula sam koliko otac više s mesta gde sam sedela.

Uхватила sam Gidiona za zglavak odmahujući glavom, jer me je odjednom obuzeo strah da će se dvojica muškaraca koje najviše volim posvađati – možda čak i zamrzeti.

„Dobro sam“, prošaputala sam. „U redu je.“

Skupio je trepavice i bez glasa izgovorio: *Ne, nije.*

Kad se ponovo obratio mom ocu, Gidion je zvučao nepokolebljivo ali staloženo – i zbog toga zastrašujuće. „Imate pravo da budete ljuti